

חכמת שלמה

תורות וסיפורים של ר' שלמה קרליבך

עלון מספר – 40
פרשת
בהר – בחוקתי
תשע"ג

"בהר סיני... את שבתתי תשמרו"

תורה: "ואת שבתתי תשמרו" כי בשמירת שבת יכולים לטעום את קדושות הכלל והפרט.

ענין התפילה, גם על זו המדרגה, שמקדשת את האדם שיוכל להגיע לא רק כמו שהיה בשעה שנולד, רק הרבה יותר. להיות קדוש כמו שנולד בזה אין די שיהיה לו רבי שילמד עמו, אבל להבין איך שיוכל להגיע להיות קדוש יותר כמו בחינת שבת שיש נשמה יתירה והקדושה בו

נכפלה, זה רק האב והאם יכולים לגלות הקדושה לבנם ממש.

נמצא כי הקדושה של ארץ ישראל בכל חלק וחלק יש לה שייכות גדולה מיוחדת עם בעל השדה, ומי הוא בעל השדה?

לא מי שקנה בדמים, אלא רק מי שקיבלו מהשי"ת, היינו, לשבט המיוחד לזה השדה, לו מגלה

השי"ת את קדושת חלקו, כי זו קדושה מיוחדת שאין בשום חלק אחר בארץ.

האיזשביצער הקדוש אומר, אמת, כל המצות הן עמוקות מאד שאין אנו יכולים להשיג, אבל אפשר לקיים אותן ואת כל התורה כולה וכל השולחן ערוך, ולא להגיע למה שהשי"ת רוצה מאתנו, למקום היותר עמוק שאנו יכולים להגיע, ואיך אני הפרט יודע ואדע כמה אני יכול לעבודו יתברך?

את זה לא יכולים להשיג בראש ובהבנה פשוטה, זה הוא לשון: "בחוקתי" מלשון חקוק, השי"ת חקק זה בתוך עומק פנימיות הנשמה של כל האדם, שזה מיוחד לכל אחד שאין השני בדומה לו, ובזה יתברך שדהו, גם כן חלק המיוחד לו מהשי"ת שאין בדומה לו בכל הארץ.

בשנת השמיטה מגלה לנו השי"ת את קדושת ארץ ישראל. איש ישראל שזרע שדהו בארץ ישראל, מוסיף קדושה בארץ וכל מה שזרע במשך שש שנים, בשנת השמיטה נתגלה גודל קדושתה.

אין לעבוד בשדה כלל בשנת השמיטה כי הוי כמו שבת, שיש ל"ט מלאכות ולא עוסקים במלאכה, רק אז השי"ת נותן לנו הזכייה לטעום את קדושת השבת, ואיך אנו

יכולים לטעום את הטעם של הקדושה בשמיטה? רק כשאנו לא עובדים ואנו בלי שום טירדה, אז זוכים לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו וזוכים לטעום קדושת השמיטה

זה בא מגודל קדושת ארץ ישראל, כשזרע בה אדם מישראל שדהו יכול להוסיף קדושה בה, וכן רואים אנו

בפרשת קדושים – "קדשים תהיו... איש אמו ואביו תראו" שההורים מלמדים את בנם גודל הקדושה

המיוחדת שיש רק לו, ומתי טועמים את הקדושה? אמרה ישראל כמו שהשבט מיוחד, לכן מבינים שפיר למה ביובל הכל חוזר לבעלים הראשונים, כי רק הם יכולים להשיג את קדושתה, נמצא כי בשמיטה השי"ת מגלה קדושות הכלל של ארץ ישראל, וביובל קדושת הפרט של כל אחד ואחד, לכן כולם יוצאים לחירות, כי איך ישיג העבד את קדושת עצמו אם עדיין משועבד לרבו.

לאחר פרשת בהר באה פרשת בחוקתי לומר לנו, איך מוסיפים קדושה וברכה בשדה שלנו?

רק ע"י התורה, כי הכל כלול בה, ולפי העמל בתורה כן יברך השי"ת מלמעלה את השדה. העמל בעבודה יעשה ע"י אחרים.

לעצה טובה תשאלו אותי, זאת אומרת שע"י שהראה לבניו הקדושים שמאמין בהם שהם ילכו בדרך הטוב זה נתן להם את הכח להיות באמת טובים.

כל התכלית של שמיטה הוא יובל, וביובל כתוב "ואיש אל משפחתו תשבו" דהיינו שאנחנו לומדים מהר סיני למסור היהדות לבנינו שלעולם נהיה ביחד ובאחדות בדרך הטוב והישר, בביאת גואל צדק במהרה בימנו.

רש"י שואל מה ענין שמיטה שנכתב סמוך לפסוק של הר סיני? ובאמת מעמד הר סיני היה רק פעם אחת, חשבו נא איך היה, אם כל ערב שבת היינו צריכים לצאת למדבר ולשמוע מהקב"ה עוד הפעם את קבלת התורה, רק השי"ת מאמין בנו ששמענו היטב ונקיים את דבריו לעולם, וידוע שהרבי הקדוש מצאנו זי"ע אמר לבניו כשנעשו בר מצוה "עד היום הייתי כמו אב וחינכתי אתכם, ומהיום והלאה אני לכם כמו חבר טוב ואם צריכים אתם

סיפור נשמה שסיפר ר' שלמה קרליבך

בא אדם פשוט אל המגיד ממזריץ', אבל לא סתם אדם – פשוט אדם מוזנח, מלוכלך – ונכנס ישר אל הרבי, בלי להמתין בתור בלי גינוני נימוס. ניסו הגבאים לעצור אותו ולא הצליחו. הסתכלו לראות מה קורה וראו שהרבי מכבד את האדם המלוכלך, הרבי עומד והאיש יושב. הבינו שיש פה אדם מיוחד. בסוף השיחה אמר האיש לרבי, "שאלה אחרונה לי אליך: אוהב אני שתי נשים, האחת יפה והשניה מבית טוב. עם מי עלי להישאר?" ענה הרבי: "יפה זה יפה."

נפרדו והאיש הלך. לאחר מכן שאלו החסידים את הרבי, מה היה כל הסיפור? הסביר להם הרבי, האיש הפשוט הזה שנראה כמו האיש הכי מוזנח בעולם – הוא ראש הל"ו צדיקי הדור. הוא בא לשאול אותי עם ללמוד תורת הרמ"ק או קבלת האר"י? אז אמרתי לו ש"יפה זה יפה". הרמ"ק מאד חשוב, אבל האר"י נוגע בנשמה.

אמה של האחים הקדושים, הרבי רב שמעלקע ובעל ה"הפלאה" היה אומרת: יש לי שתי בנים. אחד לא אומר קריאת שמע על המיטה, והשני לא מברך ברכת המזון. זה שלא אומר ק"ש על מיטה, לא יושן – אף פעם, וזה שלא מברך ברכת המזון, לא אוכל בכלל!

עוד סיפור על בעל ההפלאה: שמעתי מאדמו"ר מקלויזנברג, שהאחים הקדושים היו ביחד, ובעל ההפלאה היה שקוע בלמודו. אחרי זמן רב, הוא פנה להרבי רב שמעלקע ואמר, "אחי, הגעתי לסוף. אינני מבין איך אתה עושה זאת ולא יושן, אבל אני בסוף." הוא נכנס לחדר השני, לוקח כרית וסמיכה, וישן על הרצפה. והרבי רב שמעלקע מתחיל לבכות, "אוי, יש לי אח שהוא שקרן. הוא אמר שאין לו כח, אבל היה לו כח לקחת כרית וסמיכה." גוואלד!

אבל הסיפור האהוב שלי, שלך: אומרת בגמרא, שלפני החתן וכלה הולכים לחופה, צריך להיות איזה ריב [אין כתובה בלי תיגרא]. אז בחתונה של בני הדודים, בן ההפלאה עם בת של הרבי רב שמעלקע, אחד אומר לשני, "אתה יודע, שכחנו לריב." "אז אם כך, בא נריב."

אמר ההפלאה: "אינני נותן את בני לביתך, כיון שביתך קדושה מדאי עבור בני." השיב לו הרבי רב שמעלקע: "אינני נותן את ביתי לבנך, כיון שבנך קדושה מדאי עבור ביתי." והם התחילו לריב על זה, כל אחד אומר איך שהילד של השני יותר קודש... אחרי שתי דקות, אמרו: "בסדר, רבנו, בוא נלך לחופה..."

לתרומות הערות והארות ולקבלת העלון למייל: 7carlebach@gmail.com, 054-8140220 (נתנאל)

נערך ע"י נתנאל גואלמן, השיחה לקוחה מהאתר של קשר – www.box.com/rashban

הסיפור לקוח מהפורם של הרב קרליבך בחדרי חרדים.

לעילוי נשמת: ר' אלעזר בן ר' גדליהו, חמדה בת ציפורה פייגא, חייה יהודית בת הרב שלמה זלמן, ר' משה בן ר' זכריה, תמר בת ר' חיים שלמה, אברהם בן ר' אהרון צבי, זצ"ל.